

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Η ανασφάλεια οδηγεί σε σκοτεινές ατραπούς

Οι πολιτικοί είναι κατά κανόνα ιδιαίτερα ανασφαλής άτομα. Ιστορικοί - ψυχαναλυτές εξηγούν πως η δίψα για αναγνώριση και αποδοχή τους ωθεί στην πολιτική. Εκεί που την πατάνε όμως, διαχρονικά και σε πολύ διαφορετικές χώρες και περιπτώσεις, είναι όταν επιχειρούν να ελέγξουν το σκηνικό των μέσων ενημέρωσης για να προστατευθούν από την κριτική. Στις δημοκρατικές χώρες, αυτές οι προσπάθειες οδηγούν σχεδόν πάντοτε σε αποτυχίες αν όχι τραγωδίες.

Γιατί; Πρώτα απ' όλα γιατί οι επιχειρηματίες που δέχονται να παίξουν αυτό το παιχνίδι δεν είναι... άγιοι ούτε και φημίζονται για την απολυτότητά τους. Αντιθέτως, είναι εξαιρετικά ευέλικτοι και καλοί στο να διαβάσουν προς τα πού πάει ο πολιτικός αέρας. Σήμερα είναι φίλοι και κολλητοί, αύριο το γυρίζουν στον βωμό νέων φιλιών και σχέσεων. Είναι επίσης αχόρταγοι. Ζητούν κάτι, τους το κάνει ο Χ πολιτικός

και μετά ζητούν απαιτητικά κάτι ακόμη. Αν τους αρνηθεί την πέμπτη χάρη, θυμώνουν και αντιδρούν βίαια. Στις περισσότερες περιπτώσεις πρόκειται επίσης για ανθρώπους που κινούνται μονίμως σε μια γκρίζα, αν όχι σκοτεινή περιοχή.

Στην Ελλάδα είχε αναπτυχθεί εδώ και μερικές δεκαετίες η ενημέρωση της «προστασίας» ή και του εκβιασμού. Ξεκίνησε δειλά δειλά από ορισμένα λαθρόβια έντυπα μετά τη μεταπολίτευση και εξαπλώθηκε ραγδαία, και με το αζημίωτο. Οι εκβιασμοί έδιναν και έπαιρναν. Οι εκβιαστές ήταν ενίοτε και πολύ δημιουργικοί, όπως ο εκδότης που εκβίαζε πολιτικά παράγοντα της εποχής με αποκαλύψεις για την προσωπική του ζωή. Όταν τον κάλεσε στο γραφείο ρωτώντας τον «αν θέλει κάτι», ο εκβιαστής απάντησε «μα αστειεύεστε;». Ταυτόχρονα έβγαλε ένα χαρτόνι από την τσάντα του που έγραφε «θέλω ένα εκατομμύριο (δραχμές)». Γελάμε στη δημοσιογραφική

πιάτσα με τέτοιες ιστορίες, αλλά ποτέ δεν ασχοληθήκαμε σοβαρά με το φαινόμενο. Δυστυχώς. Ορισμένοι θαύμαζαν και τη «μαγκιά» όσων πλούτισαν με αυτό τον τρόπο.

Ηλιπιζε κανείς ότι με την κρίση το τοπίο και η αγορά μπορεί και να καθάριζαν. Δεν το βλέπω να συμβαίνει. Η ανασφάλεια ρυμουλκεί την κυβέρνηση σε σκοτεινές ατραπούς από τις οποίες δύσκολα βγαίνει κανείς αλώβητος. Άλλο κανόνες καθαροί για όλους, άλλο δημιουργώ το πλαίσιο για μια νέα διαπλοκή. Αφήστε που η πανίσχυρη αόρατη διαπλοκή, την οποία ποτέ δεν θα ακούσετε να αναφέρεται με το όνομά της, έχει επιλέξει να ακολουθήσει τη σοφή συμβουλή εκλιπόντος επιχειρηματία: «Ποτέ δεν μπλέκεις ή αγοράζεις Μέσα, είναι πολύ πιο εύκολο να τα νοικιάσεις». Είναι και αυτή μια άλλη αγορά στην οποία, από όσα ακούγονται, δεν εκδίδονται αποδείξεις, δεν αφήνονται ίχνη.

ΑΥΓΗ

Η «καθαρή» ατζέντα της Ν.Δ.

Κρυφή πολιτική ατζέντα μπορείς να έχεις. Κρυφή πολιτική πράξη όμως δεν υπάρχει. Γιατί, αργά ή γρήγορα, θα αποκαλυφθούν είτε τα πολιτικά βαρίδια είτε οι οικονομικές δεσμεύσεις που έχεις.

Αυτό έγινε όλες τις τελευταίες ημέρες με τη Ν.Δ. Από την επιστροφή των χρημάτων των καναλαρχών που δημοσιοποίησε μέσω του Ν. Δένδια, έως την υπόθεση του Ωραιοκαστρου, όπου αποκαλύφθηκαν τα μαύρα στίγματα που φέρει στον πολιτικό κορμό της, η αξιωματική αντιπολίτευση αποκαλύπτει το πραγματικό της πρόσωπο.

Τώρα ήρθε να προστεθεί και η ψήφος εμπιστοσύνης της Ν.Δ. προς τους ιδιώτες εργολάβους καθαριότητας εις βάρος του προσωπικού καθαριότητας σε δήμους και Δημόσιο, αφού μέσα στη Βουλή ζήτησε από την κυβέρνηση να μη δρομολογήσει τη ρύθμιση των θεμάτων που αφορούν τους εργαζόμενους στην καθαριότητα και προανήγγειλε την απόλυσή τους.

Η πολιτική όμως των εργολάβων καθαριότητας, την οποία ακολούθησαν τα προηγούμενα χρόνια Ν.Δ. και ΠΑΣΟΚ, στην πράξη αποδείχθηκε ότι, εκτός από την πλήρη απουσία δικαιωμάτων των εργαζομένων που τη χαρακτήριζε, με τις απίστευτες πρακτικές που ακολουθούσε μεγάλη μερίδα εξ αυτών ήταν και αντιοικονομική για τα κρατικά ταμεία. Η στάση αυτή της Ν.Δ. δεν είναι μεμονωμένη. Είναι επιπλέον μία εξειδίκευση της πολιτικής που εξήγγειλε ο Κυρ. Μπτσοτάκης στη συνέντευξή του στον ΣΚΑΪ, όπου δεσμεύτηκε ότι θα απολύσει τους συμβασιούχους που προσελήφθησαν ως μόνιμοι. Δηλαδή και τους δασκαλους και τους καθηγητές, που με τις προσλήψεις τους επιτεύχθηκε το να ανοίξουν όλα τα σχολεία για πρώτη φορά έπειτα από χρόνια κανονικά, ενώ εκείνοι προτιμούσαν να τους έχουν ως συμβασιούχους, αναπληρωτές ή ωρομίσθιους επί πολλά χρόνια, υποβαθμίζοντας σταθερά τη δημόσια εκπαίδευση υπέρ της ιδιωτικής.

Στην ουσία, πρόκειται για αντικοινωνικές πολιτικές που προσπαθούν να κρύψουν πίσω από το νεοφιλελεύθερο σλόγκαν του «σπάταλου κράτους». Σπάταλο όμως ήταν το κράτος που δημιουργούσαν όλα αυτά τα χρόνια με τις πελατειακές προσλήψεις, με τη διόγκωση του δημοσίου μηχανισμού με φορείς που δεν παρήγαγαν τίποτα, την ώρα που ξεχνούσαν να στελεχώσουν τις υπηρεσίες που είχαν επαφή με τον πολίτη. Σπάταλο κράτος ήταν το κράτος που έδινε λεόντειες συμβάσεις για έργα που ωφελούσαν κυρίως τους εργολάβους και όχι το κράτος και τους πολίτες.

Το ουσιαστικό κράτος, αυτό που εξυπηρετεί δηλαδή τους πολίτες, που σέβεται τους εργαζόμενους του και έχει ορθολογική δομή, που εξελίσσεται μαζί με την τεχνολογία, δεν είναι σπάταλο.

Όταν είσαι όμως γαλαντόμος με τους δυνατούς ιδιώτες και νταής με τους αδύναμους πολίτες, οδηγείσαι με μαθηματική ακρίβεια, όπως έχει αποδείξει άλλωστε και η «γαλάζια» πρακτική όλη την προηγούμενη περίοδο, σε σπάταλο κράτος το οποίο εξυπηρετεί συγκεκριμένα συμφέροντα.

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Τάσος Παππάς

Όταν τα φύκια πλασάρονται για μεταξωτές κορδέλες

«Περισσότερα κανάλια, περισσότερα χρήματα, περισσότεροι εργαζόμενοι» είπε ο αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης στη συνάντηση που είχε με την ΕΣΗΕΑ. Να θυμίσουμε ότι πριν από λίγες μέρες είχε δηλώσει (από κοντά και πολλά στέλεχη του κόμματός του) ότι όταν έρθει η Νέα Δημοκρατία στα πράγματα θα δώσει απεριόριστο αριθμό αδειών. Ωραία σας ακούγονται όλα αυτά; Φυσικά. Και είναι. Σε ποιον απελπισμένο θα τάζανε λαγούς με πετραχήλια και θα έλεγε όχι; Όταν βεβαίως θα διαπιστώσει ότι δεν υπάρχουν λαγοί με πετραχήλια θα του μείνει η απελπισία. Υπάρχουν όμως δύο σοβαρά προβλήματα με την άποψη του κ. Μπτσοτάκη και τη δέσμευση του κόμματος του:

Αν δεν με απατά η μνήμη μου, η Ν.Δ. έκανε όλη τη φασαρία (με συνεργούς τους ιδιοκτήτες των καναλιών και ορισμένους επιφανείς δημοσιολόγους) επειδή τον αριθμό των αδειών τον κανόνισε ο υπουργός και όχι το ΕΣΡ, το οποίο κατά τη γνώμη της είναι το μόνο αρμόδιο όργανο να αποφανθεί. Αυτός δεν είναι και ο λόγος που ο κ. Μπτσοτάκης πιστεύει ότι τελικώς το Συμβούλιο της Επικρατείας θα βγάλει αντισυνταγματικό το νόμο Παππά;

Πώς υπόσχεται λοιπόν απεριόριστο αριθμό αδειών ερήμην του ΕΣΡ; Πώς ξέρει ο κ. Μπτσοτάκης ότι θα συγκροτηθεί ΕΣΡ όταν θα είναι αυτός πρωθυπουργός; Αν ο ΣΥΡΙΖΑ ως αξιωματική αντιπολίτευση ακολουθήσει την τακτική της Ν.Δ και υπονομεύσει τη διαδικασία τι θα κάνει; Μήπως αυτό που έκανε και η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ; Μήπως δηλαδή ο γαλάζιος υπουργός ορίσει τον αριθμό των αδειών; Και κάτι συμπληρωματικό ως ερώτημα (ρητορικό):

Αν ο υπουργός Επικρατείας έδινε περισσότερες άδειες, για παράδειγμα οκτώ, και ικανοποιούνταν όλοι οι ενδιαφερόμενοι θα είχαμε προσφυγές στο ΣτΕ για να κριθεί ο νόμος αντισυνταγματικός; Πιθανολογώ πώς όχι, αλλά με τα «αν» δεν γράφεται η ιστορία.

Πάμε τώρα στο δεύτερο προβληματάκι: «Περισσότερα κανάλια, περισσότερα χρήματα, περισσότεροι εργαζόμενοι» είπε ο κ. Μπτσοτάκης. Σηκώνει η αγορά περισσότερα κανάλια; Αν κρίνουμε από το μέγεθος της διαφημιστικής πίτας (κατά τον κ. Κοντομηνά είναι καθαρά 110 εκατ. ευρώ), σε καμία περίπτωση. Τότε τι θα συμβεί αν υπάρχουν περισσότεροι ανταγωνιστές;

Υπόθεση εργασίας: Θα ριχτούν στην αρένα, θα σκοτωθούν μεταξύ τους, χρησιμοποιώντας ακόμη και βρόμικα μέσα, και όποιος αντέξει. Αυτό επιτάσσει η αμείλικτη λογική της ελεύθερης αγοράς, την οποία αποθεώνουν η Δεξιά, η συμβιβασμένη σοσιαλδημοκρατία και οι επιχειρηματίες. Και όποιος δεν αντέξει τι θα κάνει; Μα φυσικά θα πεθάνει και μαζί του θα πεθάνουν και οι εργαζόμενοι που απασχολεί. Εκτός αν (δεν μας το λέει αυτό η Ν.Δ.) δοθούν εντολές στις τράπεζες να δανείζουν αφειδώς τους καναλαρχες είτε είναι βιώσιμοι είτε όχι με εγγύηση τον ωραίο κοπανιστό αέρα που αναπνέουν στα κοσμοπολίτικα στέκια που συχνάζουν. Αυτό όμως μου φαίνεται κομματάκι δύσκολο με δεδομένο ότι οι τράπεζες δίνουν λόγο στους μετόχους τους και κυρίως στους δανειστές μας.

Άρα το «περισσότεροι εργαζόμενοι» είναι προβληματικό, όπως και το «περισσότερα χρήματα», αφού η κυβέρνηση της Ν.Δ θα επιστρέψει, όπως έχει πει, στους σημερινούς υπερθεματιστές όλο το πόσο ή μέρος του ποσού που έδωσαν στην πρόσφατη δημοπρασία.